

Den Tredje:

Et ganska lustigt krig emellan en Nygift
Bonde och dess unga Hustru.

Bonden och hans unga Hustru, begynnte sig
en osåmia, du var intet mö nära du kom
ef mig, så snackade han med henne, jag funde
din mäddom med åran ej få, den ena gick til dig
den andra ifrå: Den seden förgåter hon aldri.

2. Hustrun hon blef så wreder til mod, hon
månde sin bonde så swara, Jo väl hahe jag min
mäddom så god; som du Ungerswän månde wara.
Slått ingen odrygd du mig påbörda kan, jag är
så god Hustru, råit som du är man: den 2c.

3. Hwad är det du om dagarna gör, eller
hwad är det du kan använda, Hwad är för
en syfbla jag utaf dig syör, sem til husets nyttat
kan

Kan lända; jag körer, jag plöjer, jag harfvar
jag sår; Men aldrig du med mig på åkeren
går; den seden förgåter du altid.

4. Jag mjölkar mina kor, och jag körer i mall, Jag
vyster ost och jag tjernar, och flera syslor har jag dagar
all, än du mig altid har årna, jag brygger, jag bakar,
jag lagar til mat, det är min sysla hvar endaste dag ic.

5. Å gör icke jag som andra grangvinor, västvar
håde breda och långa; Jag önskar du kunde den dagene
winna, du kunde en annan undsfånga, som intet kund'
västva knöpla ell sy: Men rusa och duska, föra sotvallee
i by; den seden ic.

6. En elaker qwinna du mig vara må, som önskat
mig en sådan wända, här ständar en Kjäpp, han kliar
i vrå, han skal på ryggen din komma, Ja den skal du
hafva på ryggen på dig, för det du wil önska en så
dan åt mig, den seden ic.

7. Hustrun hon tog sin fasteläck, Hon slog sin bon-
de i pannan, å det skal du få för ditt knot och dit våd;
at du gier ut orätta hanner, ja det skal du hafva i sile-
ten på dig, för det at du är så svartsjuker på mig,
den seden förgåter ic.

8. Hyn nappade Bonden uti sin hår-tärf med bågge
sina händer tillika, hon ryckten framstupa, hon slogen i
gälf, så han då begynte at skrika; Hon slog och tor-
bulta, hon putra och swor; Han ropte häj, ej ej,
min kåra mor, det stryklet förgåter han aldrig.

9. Bonden hau gick genom dörren ut, där mötte han
sin grangwinna; å nu har jag left med min unga hustru,
så bågge mina ögon de rinna; Hon klappar, hon trostar,
hon bultar och sår, men jag ingen bättning utas henne
för. Den seden förgåter ic.

10. Å har du nu left med din unga husruru, så at båg-
ge din ögon de rinna; då lär hon ha basa din tjuvwo
rygg, alt som en årliger qwinna; Eh nu har wi fått
en sådan god lag, at mannen skal gjöra som hustrun wil
ha; den seden förgåter wi aldrig.

11. Å bonden han gick til sin wedeho, Han taljer de
kjäflingas hivita, å hustrun hon slog i dörren och log du
skal

skal dem sielstroer ueslita, Eh nu har wi fådt en sådau
ny lag, at manuen skal göra som hustrun wil ha, den
sedan förgjåter wi aldrig.

12. De slogos en time, de sloges i twå, ändå så sic
hustrun hans röda; Men bonden han föll uppå sina knä, han
mände alt godt utlösiva, å lära min hustru slå mig intet
mer, jag skal ej förbrygga dig dagarna fier, den sedan
förgjåter han aldrig.

13. Å Bonden han gick och tänkte sig om, han män-
de sin granne tilfråga: huru skal jag nu göra gång eftre
gång, med min hustru som altid wil råda? Du tag dig
en påk när hon intet wet at, gif henne med honom full-
giltiga lag, den sedan förglömmar han aldrig.

14. Å Bonden han blef i hogen så harmi, Han ha-
sligt i påken då fatta, han gaf henne dräplag öfwer sin
arm, det andra sic hon öfwer nacken, å hustrun fö-
full måste sätta labet, hon skref och hon vråla, hon
alswa och gret, Den sedan förgjåter han aldrig.

15. Å Bonden han var så wredet til mod, han slog
henne ändock nu wärre, å hustrun hon måste falla på knä,
hon kalla sin bonden för Herre; Med sådant mått du mig
har måtit förut, den samma lön gifver jag dig nu til-
stac; den sedan förgjåter jag aldrig.

16. Hon ropte: lära min Herre war god, och låt
Er om vånskap förlika; Jag lofvar att blifwa er hulder
och tro. Er lyda och aldrig mer svika, han sade är du
den rätta matinsder skal vara, så får jag för hushåll, och
utgifter swara, den sedan förgjåter jag aldrig.

17. Och så gäfwo de hwarannan sin hand, och lof-
wa hwarannan dåt båsta, at de skulle samsjas som qwin-
na och man, och icke hwarannan mer frästa; Sen
sögo de till at förbättra sitt bo; de waggade barn, och
lisde ; Den sedan förglömde de aldrig.